

nem ensartede og konsekvente retsregler også ville kunne undgå, at internationale forbrydere spekulerer i, hvor det bedst kan betale sig at begå kriminalitet, f.eks. når det drejer sig om handel med kvinder til prostitution og handel med euforiserende stoffer.

Vi har som sagt i CD i mange år været tilhængere af et tættere og mere forpligtende samarbejde mellem EU-landene, når det gælder flygtninge- og indvandrerpolitikken. Specielt i de seneste år har vi jo set dybt tragiske eksempler på menneskesmugling og handel med kvinder til prostitution. Derfor står det klart for os, at der er opgaver på det her område, som i sagens natur er grænseoverskridende, og som kun løses i et fælles forpligtende samarbejde.

Når det gælder de konkrete forslag, der ligger på bordet, og som man diskuterer i øjeblikket i EU, mener vi, at en fælles asylprocedure og en ensartet flygtningestatus vil sikre, at asylansøgere får samme behandling og vilkår, uanset hvor i EU de søger om opholdstilladelse. Dermed kan vi begrænse asylshopping mellem medlemslandene og dermed også undgå, at mennesker i en dybt ulykkelig situation rejser rundt mellem landene i den tro, at et sted lykkes det nok.

Samtidig sikrer vi gennem ensartede proceduregarantier, at asylansøgers retsstilling sikres og styrkes. Det gælder også ved at stille minimumskrav til beslutningsprocessen og gennem fælles definitioner af begreber og praksis. Og vi sikrer, at de nye borgere i EU's medlemslande behandles ens, når det gælder deres muligheder for familiesammenføring. Det er alt sammen meget positive elementer efter CD's opfattelse.

Statsministeren var inde på, at vi deltager aktivt og nærmere følger, hvordan arbejdet på det her område udvikler sig, og han nævnte eksplicit, at vi har behov for det, og at regeringen anerkender og støtter det arbejde, der foregår, og at det selvfølgelig er i overensstemmelse med Danmarks forbehold på det her område.

Det synes jeg var en lidt mere positiv og mere aktivistisk indstilling til, hvordan vi tackler de problemer med den manglende indflydelse, vi har omkring vores forbehold. Derfor blev jeg en anelse skuffet, da jeg hørte indenrigsministerens tale, hvor konklusionen var, at vi skulle vente og se, før regeringen tog endelig stilling til, om den kunne tilslutte sig forslaget.

Jeg håber ikke, at det vil føre til, at regeringen, når de andre indfører regler på det her område, så faktisk vil springe i målet. For sådan som det ser ud i øjeblikket, er det jo lempeligere regler på

familiesammenføringsområdet, der lægges op til. Jeg tror, at det vil skade Danmarks samarbejde med de andre EU-lande ganske alvorligt, hvis vi ville finde på alligevel at opretholde skrappere danske regler på det her område.

Derfor havde jeg da gerne set – ligesom jeg også gerne havde set, at Venstre og De Konservative havde meldt ud – at man, når man nu så klart siger, at man ønsker forbeholdet afskaffet, så netop ikke afholdt sig fra at melde ud, og at man ud fra et ønske om at vise samarbejdsvilje naturligvis ville tilslutte sig de fælles regler, faktisk uanset om man på nuværende tidspunkt kender deres konkrete indhold eller ej, i stedet for denne venten og se-holdning, som præger politikken. Den mener vi er meget skadelig.

Derfor vil vi også kvittere for det forslag til vedtagelse, som SF har fremsat, for vi mener faktisk, at regeringen bør gå ind og gøre opmærksom på sine synspunkter og støtte det arbejde, der foregår, som statsministeren var inde på, også selv om de andre lande jo desværre ikke er forpligtet til at tage vores synspunkter ad notam eller lade dem indgå i drøftelserne.

Derfor kan jeg her fra talerstolen meddele, at CD kan støtte SF's forslag til vedtagelse, selv om det selvfølgelig også er ærgerligt, at SF springer i målet. Men vi håber da, at det her kan være anledning til en mere positiv holdning til EU-samarbejdet fra SF's side fremover.

Elisabeth Arnold (RV):

Det Radikale Venstre står ved vort medansvar for det forbehold, som er meget afgørende for diskussionen her i dag.

Vi husker også, hvordan det blev til. Den danske befolkning stemte nej til Maastrichttraktaten i juni 1992, og et af de store dyr i åbenbaringen, som kom frem i forbindelse med chokket efter nej-t i 1992, var angsten for et unionspoliti. Man ville ikke have uniformerede folk til at gå rundt med ordet Union stående i guldbogstaver på kasketten. Derved opstod tanken om forbeholdet på de retlige og indre anliggender. Vi skulle ikke have en årsag til samarbejde på dette område.

Vi har så også kunnet konstatere, at vi er trygge ved det mellemstatslige samarbejde, for det vil vi gerne have, og vi har derfor et forbehold, som mere går på form end på egentligt indhold.

Hvad vi ikke kunne forudsige i 1992 var imidlertid, at alle de øvrige medlemslande, som i mellemtiden er blevet flere, ønskede, at dele af dette samarbejde, som oprindeligt var mellemstatsligt, blev ført over i søjle 1 under det egent-